sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVRİMCİ ANTİKAPİTALİST GAZETE

SAYI: 308 ■ 19 Ocak 2008 ■ 1 YTL

19 Ocak 2008'de Hrant Dink sokak ortasında öldürüleli 1 yıl • Trabzon'da ilk linç girişimi gerçekleştirileli 2 yıl 7 ay • Orhan Pamuk'a "hain" diye saldıran adliye linççileri ortaya çıkalı 2 yıl 2 ay • TCK 301. madde yürürlüğe gireli 2.5 yıl, Adalet Bakanı Cemil Çiçek'in Ermeni Konferansı'nı "arkadan hançerlemek" olarak değerlendirmesinin, mahkeme kararıyla konferansı iptal etmeye çalışmasının üzerinden 2 yıl 4 ay • Hrant Dink Türklüğe hakaret ettiği gerekçesiyle ceza alalı 7 ay geçmiş olacak.

Irkçılığa dur de!

1 yıl önce arkasından vurulan dostumuz Hrant Dink'i unutmadık, unutturmaya da niyetimiz yok.

Üçüncüsü 11 Şubat'ta görülecek Hrant Dink cinayeti davası yaklaşırken her gün yeni 'ihmal' haberleri geliyor. Görgü tanıkları, ihbarcıların söyledikleri ihmal edilmiyor. Artık kendini gizlemeye bile çalışmayan devlet içerindeki ırkçı çete adaletin yerini bulmaması için elinden geleni yapıyor.

Umutsuzluğa mı kapılmalı? Hayır, bir yılın sonunda daha güçlüyüz. 24 Ocak'ta yüzbinlerin yürüyüşü, Hrant'ın dostları Baskın Oran ve Ufuk Uras için 111 bin oy ve 22 Temmuz seçimlerinde milliyetçi partilerin uğradığı hezimet bunun açık göstergeleri.

Adalet istiyorsak 'hâlâ Ermeniyiz' diyerek ırkçı nefret odaklarına karşı mücadeleye devam etmek, her türden mücadelenin gelişmesi için çalışmak zorundayız. Adalet hepimizin mücadelesiyle kazanılacak.

Hepimiz hâlâ Ermeniyiz!

Sağlığımız ve geleceğimiz çalınıyor!

SSGSS'yi nasıl engelleriz?

sayfa 5

Bush ve Sarkozy Ortadoğu'da

İran, Irak olmasın!

sayfa 6

İşçi sınıfı devrimci gücünü koruyor mu?

Merhaba proletarya

sayfa 7

Baran'ı vuran polis tahliye edildi

İzmir'de bir polis memuru tarafından kafasından vurulan ve yaşamını kaybeden 20 yaşındaki Baran Tursun davasının ilk duruşması bir hukuk skandalıyla son buldu.

Polis aracı ışıkları kapalıyken, herhangi bir uyarıyı görmeden arkadaşlarıyla arabada ilerleyen Tursun'u vuran polisin 'Baran'a değil arabaya sıktım' sözü ailesinin protestosuyla karşılaştı.

Mahkeme polis memurunu tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakırken, ailesi mahkeme çıkışında 'katil polis' sloganları attı ve mahkemeyi yanlı davranmakla suçladı. Aile cinayetin üstünün örtüldüğü gerekçesiyle duruşmalara katılmayacak.

Yücel Sayman'la dayanışmaya!

Eski Baro Başkanı Yücel Sayman, ırkçı Kermal Kerinçsiz'e hakaret ettiği iddiasıyla yargılanacak.

16 Mayıs 2006'da 301. maddeden yargılanan Hrant Dink ve AGOS Gazetesi'nin avukatı Sayman'ın 'alçak herifler' sözü üzerine Kerinçsiz suç duyurusunda bulunmuştu.

Adalet Bakanlığı Hrant'ın katledilmesiyle sonuçlanan süreci başlatan ve sayısız ırkçı hakarette bulunan Kerinçsiz'in talebini uygun gördü. Yücel Sayman'a dava açılmasına izin verdi.

Kerinçsiz'in işlediği suçlar yanına kâr kalırken, Sayman yakında yargılanacak.

MHPlilerden işkence

Afyon Kocatepe Üniversitesi'nde öğrenim gören iki Kürt öğrenci, ülkücü faşistler tarafından kaçırılarak zorla bir eve kapatıldı.

Evde 30 ülkücü tarafından 5 saat boyunca işkenceye uğradılar. 5 saatlik işkencenin yanı sıra telefon ve paraları gasp edilen öğrenciler evde ölümle tehdit edildiklerini söylediler.

Faşistler bu sefer öldürmemişler ama yöntemleri çok tanıdık. Yaklaşık 30 yıl önce Ankara Bahçelievler'deki bir evde 7 öğrenci Abdullah Çatlı'nın reisliğindeki faşistler tarafından katledilmişlerdi.

Malatya katliamı: 'Rahat ölsün diye başının altına havlu koyduk'

Necati Aydın, katledildi...

Malatya'da Zirve Yayınevi çalışanı Hıristiyanları vahşice katleden katiller ilk kez konuştu.

4 katil, katliamı planlayan ve liderlik eden Emre Günaydın'ı suçladı. Günaydın'ın birisini bıçaklayıp serbest kalması ve emniyet müdürüyle oturup çay içecek kadar yakınlık kurmasının kendilerini korkuttuğunu söylediler.

Katillerin itiraflarının her bir satırı tüyler ürpertici.

Günaydın'ın katliama ortak ettiği 4 kişinin Fettullah Gülen'in cemaatine ait bir apartmanda kaldığı, buraya Günaydın tarafından götürüldüğü söyleniyor. Hakim medya hemen 'dinci' işi diye yorumlar yapmaya başladı. Emre Günaydın'ın çay içtiği emniyet müdürü ve diğer ilişkileri ortaya konulmadan bu iddianın hiç bir anlamı yok

Katiller eğer bu işi kendileri yapamayacaklarsa, yapacak 'onlar'dan bahsediyorlar bir mektupta. Ancak 'onlar'ın kim olduğu sorusunu yanıtlamadılar. Malatya katliamı davası aynı Hrant Dink cinayeti davası gibi sayısız karanlık noktayla ortada duruyor. Malatya'da yapılan duruşmayı bir çok demokratik kitle örgütü temsilcisini yanı sıra Irkçılığa ve Milliyetçiliğe DurDe Girişim'den Hüseyin Öntaş'ta izledi.

Ne nükleer santral ne atom bombası

Yaptırmayacağız!

Geçen hafta Enerji Bakanı Hilmi Güler'le birlikte Bush'la görüşmeye giden Abdullah Gül'ün ABD'ye "ne verdiği" merak konusuydu. Hürriyet Gazetesi yazarı Erdal Sağlam'dan tüyler ürpertici bir yanıt geldi: Türkiye uranyum zenginleştirme merkezine dönüşüyor, nükleer enerji üssü haline geliyor!

AKP nükleer santral kurma kararını artan enerji açığına yanıt vermek olarak gerekçelendirmişti. Ancak eğer bu iddia doğruysa başımızda sadece elektrik enerjisi üretmek için kurulan nükleer santral belası yok.

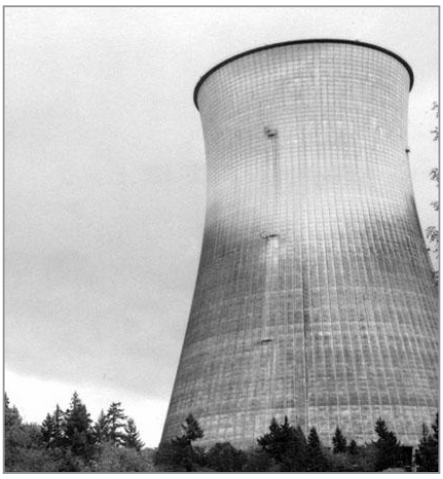

Atom bombaları

Uranyumu zenginleştirme işlemi esas olarak nükleer silah üretimi demek. 2. Dünya Savaşı'nda Nagazaki ve Hiroshima'yı vuran atom bombalarının yeni nesilleri bu topraklarda üretilmek mi isteniyor?

Türkiye'nin yanı sıra Mısır, Suudi aarabistan, Kuveyt, Bahreyn, Yemen ve Suriye'de nükleer santral kurmak istiyor. İran'ın nükleer macerası ise biliniyor.

Uluslarası Atom Enerjisi Kurumu (IAEA), ülkeye bakılmaksızın nükleer enerjiden yararlanmayı bir hak olarak tanımıştı. Bu hak elbette başta ABD, Fransa, Rusya ve İngiltere olmak üzere G-8 ülkelerinin kontrolünde. Önümüzdeki günlerde IAEA ve bu ülkerin katılımıyla Türkiye'de bir toplantı düzenleneceği bir başka iddia.

Anlaşmalar çöpe mi?

Türkiye, NATO, AB ve imzalamış olduğu NPT (nükleer silahların yayılmasını önleme anlaşması) anlaşmaları gereği açıkça nükleer silah üretmeyeceğini beyan etmiş durumda.

Bunları çiğneyen yeni bir girişim içinde olup olmadıklarını yakında anlayacağız.

Açık olansa nükleer santrallere karşı direnişi örgütlenmenin ne denli acil olduğu

Alevilere karşı ayrımcılık ve başörtüsü yasağı

AKP inançlara özgürlük mü getiriyor?

Başbakan inançlara özgürlükten bahsediyor. 'Başörtüsü bir simge de olsa yasaklanmamalı' diyor. Başörtüsü yasağının anayasal olarak çözüleceğini vurguluyor. Alevilerin iftarına katılıyor ve Alevilere haklarının verileceğini söylüyor. 12 Eylül anayasasını başbakana gösterip, söylediklerinin 'suç' olduğunu belirten laik hukuk korosunun söylediklerini bir kenara bırakıp olan biteni yorumlamak gerek.

Başörtülü kadınların "kamusal alan"dan, okullardan, devlet dairelerinden, hatta resmi törenlerden dışlanmasının ne kadar utanç verici olduğu açık. Bir an önce yasak kaldırılmalı. İnanç ve giyim-kuşam özgürlüğünün önündeki tüm yasal engeller kaldırılmalı. Ancak tek başına bunun bir anlamı olamaz. Demokratik ve özgürlükçü bir anayasa tüm hak ve özgürlükleri devlet değil yurttaşların lehine düzenlemedikçe bir ilerlemeden bahsedilemez.

AKP'nin 'inanç özgürlüğü getireceğiz' sözlerinin diğer muhattabı Aleviler.

Aleviler, devletin resmi din yorumu Sunni-Hanefiliği dayatılmasına yıllardır itiraz ediyor. Resmi öğreti okullardan başlayarak her düzeyde Alevilere karşı ayrımcılığıu işliyor. Sayıları 10 ile 15 milyon arasında olduğu söylenen Alevilerin Sünniler karşısındaki eşitsizliği giderilmeden bir inanç özgürlüğünden bahsedilemez.

Ancak AKP, Diyanet İşleri Başkanlığı'na paralel, başbakanlığa bağlı bir Alevilik kurumundan bahsediyor. 3000 kamu görevlisi bu kurumda çalışmak üzere işe alınacakmış.

Büyük şehirlere Cem Evleri açmak, belediyelerin arsa kiralamak konusunda kolaylık sağlaması AKP'nin Alevi politikasının diğer maddeleri.

Devlet sünniliğinden sonra devlet Aleviliğiyle karşı karşıyayız.

Devletin din üzerindeki kontrolünü sağlayan bir kurum varken şimdi ikincisi açılıyor ve Alevilere buna 'ortak olun' deniliyor.

Cem Evleri, Aleviler için bir başka tartışma konusu. Kimlileri bunu desteklerken, kimileri buna karşı çıkıyor. Cem evi gibi ibadethanelerin aynı Alevi köylerine yapılan camilerden farklı olmayacağını söylüyor.

Eğer gerçekten inanç özgürlüğünden bahsedeceksek önce diyanet kapatılmalı, devlet dinden elini çekmeli. Alevilere karşı ayrımcılık suç olmalı. Eğitim ve devlet kurumlarındaki ayrımcı uygulmalar son bulmalı.

Başörütüsü yasağı kaldırılmalı. Giyim, kuşam, düşünce ve eylem üzerindeki yasaklar son bulmalı.

Bunlar yapılmadan inanç özgürlüğünden bahsetmek olanaksız.

DTP'ye mecliste de rahat yok!

DurDe Girişimi 8 Ocak günü DTP meclis grubunu ziyaret etti. Ziyarette ortaya çıkan iki temel sorun vardı. Birincisi, ülkenin çok çeşitli bölgelerinden 1.5 milyon oy almış ve mecliste temsiliyet hakkını yasal yollardan elde etmiş olan 20 DTP milletvekiline meclis çatısı altında bile ayrımcılık uygulanması.

DurDe Girişimi ziyarete katılacak temsilcilerinin ismini günler öncesinden vermiş olmasına rağmen, polis giriş kapısında zorluk çıkardı. Heyeti karşılamaya gelen milletvekili Pervin Buldan ve danışmanının müdahalelerine rağmen, herkesin üstü tek tek arandı, ellerindeki basın açıklamalarına, tanıtım dosyalarına, özel eşyalarına, hatta sıradan dergilere kadar her şeye el konuldu.

Başka partilerin vekilleri karşısında el pençe divan duran polis sıra DTP'ye gelince bağırarak konuşabildi. Meclis koridorlarında ya da yemek salonunda dolaşırken de hiç kimsenin vekillere selam dahi vermemesi uygulanan ayrımcılığın bir başka göstergesiydi.

Destek mi köstek mi?

İkinci sorun ise grup toplantısında yapılan konuşmaların medya tarafından çarpıtılmasıydı. Grup üyeleri ziyaretin amacının DTP'ye açılan kapatma davasına karşı destek vermek olduğunu çok önceden basına bildirmişlerdi. Oysa yapılan konuşmalar içinden sadece Baskın Oran'ın konuşmasında geçen "biz sizi her türlü milliyetçiliğe karşı desteklemeye geldik" sözleri cımbızlanarak öne çıkarıldı.

Verilen desteğin üzeri örtülmeye çalışıldı, onun yerine Kürt hareketine "verilen ders" başlığı vurgulandı.

Her iki tutum da Kürt sorununda barışçıl çözüm isteyenlerin hedef haline getirilmek istendiğini gösteriyor. Oysa Kürtlerin yasal siyasal partisi olan DTP ile müzakereler yürütmek bugün en makul çözüm gibi duruyor. Barışa uzanan yolda yakalanan bu fırsat iyi değerlendirilmeli. 25 yıllık savaştan bıkan Kürt halkı ve demokrasi güçleri barıştan yana. DTP'li vekillere bir selamı bile çok gören zihniyet ise savaştan ve dayatmadan yana.

sosyalist işçi

Hrant için, adalet için...

Bir yıl önce öldürüldü Hrant Dink. Devlet Hrant'ı koruyamamanın utancını yaşayacağına, bir yıldır, 23 Ocak'ta düzenlenen cenazesinin etkisini kırmaya çalıştı.

Ermenileri aşağılamak, yok saymak bu devletin oluşum harcında sımsıkı yer alırken, bir anda "Hepimiz Ermeniyiz!" sloganını yüz binlerce insanın benimsemesi, cumhuriyet ideolojisi adı verilen devlet geleneğinde büyük bir çatlak yarattı.

Yüz binlerce insan bir araya gelerek "Hepimiz Ermeniyiz" dedi. Hrant'ın ölümü, bir kez daha, devletin nasıl bir geleneğe sahip olduğunu, nasıl bir baskı mekanizması üzerinde yükseldiğini teşhir etti.

Tek tek devletin tüm kurumları teşhir oldu. Hrant'ın katiliyle resim çektiren polisler, jandarmalar, katili taşıyan tutuklu arabasında "ya sev ya terk et" yazması, soruşturmayı yürüten müfettişlerin raporlarındaki tutarsızlıklar, Hrant'ın katiliyle çeşitli devlet görevlileri arasındaki kesin bağlantılar, gizlenmeye çalışılan telefon görüşmeleri, mahkeme süreci. Sanki elele vermiş tüm dünyanın gözü önünde işlenen bir cinayeti karartmaya çalıştılar.

Partiler teşhir oldu. 301'i savunan tüm partiler Hrant'ı öldüren iklimin yaratılmasına katkıda bulundular. AKP ve CHP "Türklüğe hakaret" başlıklı bir uydurmayı meclis gündeminde tartışarak bu iklimin yaratılmasında baş rol oynadılar.

Faşist partilerin cinayette aktif bir rol oynadıkları ise fotoğraflarla kanıtlandı.

Büyük yarılma

19 Ocak toplumda büyük bir yarılma yarattı. Cinayete öfke duyan, demokrasiden yana olan, halkların kardeşliğini savunan, eşitlik ve adalet isteyen yüz binlerce insan bir araya geldi.

Karşı tarafta ise Ermeni soykırımı geleneğini sürdürmek isteyenler.

Bu taraf, 2007 yılı boyunca, öfkeyle saldırdı, "Hepimiz Ermeniyiz" sloganının karşısına "Hepimiz mehmetçiğiz" sloganını çıkartmaya çalıştı, tehdit etti, muhtıra verdi. Muhtırada, "Hepimiz Türk'üz demeyenler düşmanımızdır" dedi ve bu düşmanlarla mücadelenin sonuna kadar süreceğini beyan etti.

Cumhuriyet mitingleri bir yandan bu bölünmenin ifadesi oldu. Bu mitinglerin kürsüsü, habire düşman aradı, habire düşman üretti. Hesabı görmek istedikleri düşman ise Hrant Dink'in cenazesinde açığa çıkan büyük demokratik toplumsal patlamaydı.

Uzun soluklu mücadele

AKP hükümetinin ilk birkaç yılında yaşanan nıspi demokratikleşme adımları ordu, Yargıtay, Danıştay, savcılar, hakimler, CHP, DSP üst bürokrasisi, ayrıcalıklı elitler, kısacası milyarlarca dolarlık bir sermaye havuzunun üzerinde oturan ve devlet geleneğini temsil eden bürokrasiyi tedirgin etti. 301. madde, AKP yönetici elitinin demokratikleşmenin ufkunu aşması nedeniyle, bu statükocu grubun bir baskı ve terör iklimi yaratma isteğinin ürünü olarak gündeme geldi.

Karşımızdakiler durmayacak! Ermenilere değilse Kürtlere, Kürtlere değilse hristiyanlara saldırmaya, şiddet içeren bir bölünme yaratarak Türklüğün günün kurtarmaya, bunu yaparken de statükolarını garanti altına almak için tehdit etmeye devam edecekler.

Biz ise mücadele edeceğiz! "Bugün hepimiz Ermeniyiz" diyeceğiz. Ezilenlere yönelik her baskıya tüm ezilenlerin sahip çıkması için çalışacağız.

Uzun soluklu bir kampanya yapacağız.

Irkçılığa, milliyetçiliğe hiçbir biçimde taviz vermemekte kararlı olan, 301 ve benzeri tüm yasaların değiştirilmesini hedefleyen, sınırsız düşünce, sınırsız gösteri, sınırsız örgütlenme özgürlüğünü hedefleyen bir kampanya ile Hrant Dink'in ölümünden sonra açığa çıkan toplumsal hareketi özgürlüğü kazanacak bir platforma dönüştürebiliriz.

Kürt sorununda bir plan var mı?

Cengiz Alğan

Türkiye Cumhuriyeti devletinin yaşadığı en büyük sorun olan Kürt sorunu konusundaki çözüm 'planı' yıllardır belli: "teröristin kökünü kazımak". Sadece 25 yıldır süren son isyanın sonuçlarına bakıldığında bile bunun gerçeğe dönüşmediği ortada. İşlemediğinin çok açıkça görüldüğü kimi dönemlerde de 'plan' revize edilerek "PKK ile Kürt halkı arasına mesafe koymak, silahlı güçleri marjinalize ederek toplum dışına itmek" stratejisi gündeme geliyor. Son AKP hükümetinin seçim başarısı dışında bu planın da tutmadığı görülüyor. Kürt hareketi 20 milletvekilini parlamentoya yolluyor. Üstelik Kürt hareketinin barış açılımları karşısında devlet, gerçekte hiçbir planı falan olmadığı için, çuvallıyor.

Kürt nüfusun yoğun olarak yaşadığı bölgelerde halktan insanlarla yapılan röportajlarda şu durum açıkça hissedilir: Bölge halkı alabildiğine politize olmuştur. Hayatında okul yüzü görmemiş gencecik kadınlar ya da 70'lik dedeler ya da çöp toplayarak geçinen 'bebeler' bile sorulan her soruya politik cevaplar veriyor. Örneğin, "2008'den ne bekliyorsun?" sorusuna verilen her cevap "Önce barış" diye başlıyor. Demek ki sorun çözülmemiş halde duruyor.

Uzun süren ateşkes çağrılarına hiç kulak asılmadığını gören PKK silahlı eylemlerine yeniden başlayınca hükümet "bu işin üzerine daha ciddi gitmeye" karar verdi. Önce ABD ile görüşüldü. Ardından sınır ötesine bir operasyon kararı alındı ve hızla uygulamaya konuldu. Ve nihayet Cumhurbaşkanı Gül Beyaz Saray'da, görev süresinin dolmasına 9-10 ay kalmış olan Bush ile görüştü. Bush 'siyasi çözüm'ü gündeme getirdi.

Siyasi çözüm mümkün mü?

Aslında bu sorunun başka bir çözümü yok. Etnik kökenli terör sorunuyla yüz yüze kalmış bütün gelişmiş ülke demokrasileri bu sorunlarını siyasi yoldan çözmeye çalışır. İngiltere IRA sorununu hareketin yasal siyasi kanadıyla masaya oturarak çözme yoluna gitti. İspanya'da ETA için aynı durum söz konusu. Türkiye'de de sorun (biraz zaman alacak olsa da) ancak ve sadece bu yolla çözülecek.

Bunun sinyalleri çoktandır veriliyor. Genelkurmay Başkanlığı yapmış emekli askerlerden, darbe şefi Kenan Evren'e, kontrgerillacı Mehmet Ağar'dan aşırı milliyetçi CHP Genel Başkanı Deniz Baykal'a kadar herkes "geçmişte hatalar yapıldığını" kabul ediyor artık. Sorunlar yumağı, yerinden kımıldatması neredeyse imkânsız, yosun bağlamış bir kaya gibi duran Baykal'ı bile Kürt raporu hazırlamaya yönlendiriyor.

Demokratik cumhuriyet

Peki, taraflardan diğeri çözüm konusunda ne öneriyor? 1999'da yakalanan Öcalan'dan başlayarak dile getirilen çözümün adı 'demokratik cumhuriyet'. Kötü bir şey mi? Ona tabi olarak yaşayan hangi insan kendi cumhuriyetinin çağdaş bir demokrasiye ulaşmasını istemez? Hangi anne 'vatani görevini' ifa etmek için askere giden oğlunun eve tabut içinde dönmesine katlanabilir? Hangi öğrenci üniversiteye hazırlık için ders çalışmaya gittiği dershaneye bomba korkusuyla devam etmeyi arzular? Hangi baba çocuğunun yıllarca, karda kışta, dağ başlarında, elde silah dolanıp durmasını ister?

Öne sürülen talepler basittir: Anadilde eğitim yapabilmek, TV, radyo, gazete vb yayınları anadilinden okuyabilmek, sırf etnik kökeninden dolayı ikinci sınıf vatandaş muamelesi görmemek, en yetkili ağızlardan "sözde vatandaş" ilan edilmemek, kendisini bombalayanları "iyi çocuklar" olarak değil, adalet karşısında hesap verenler olarak görmek. Ekonomik boyutuyla da, dağa çıkmaya yol açmayacak önlemlerin alındığına şahit olmak, diğer yurttaşların yararlandığı hakların aynısından yararlanmak.

'Etnik terör' gibi bir sorunu olmasaydı da Türkiye Cumhuriyeti'nin zaten yerine getirmekle yükümlü olduğu sorumluluklar yani. Yurttaşlarını sorumluluklar (vergi, askerlik, zorunlu eğitim, yasalara uyma, vb) bakımından aynı muameleye tabi tutup haklar (anadilde eğitim, anadilde yayın, kültürünü geliştirme ve yayma, ayrımcılığa uğramama, etnik kökeninden dolayı aşağılanmama, vb) bakımından aralarına çeşitli düzeylerde ayrımlar koyan hiçbir ülke demokratik değildir. Ve Türkiye örneğinde olduğu gibi, girmek istediği çağdaş dünyanın kapılarında sürünüp durur. Bu ayrımcılığa uğrayan hiçbir yurttaş da hayatından ve cumhuriyetinden memnun değildir ve demokratik mücadele dışı yollara başvurması da kuvvetle muhtemeldir.

İsteyenler, istemeyenler

Demokratik bir cumhuriyeti herkesten önce (ve doğal olarak) Kürt halkı istiyor ve siyasi temsilcileri aracılığıyla bunu sağır kulaklara 'bağır bağır bağırıyor'. Türk tarafındaki demokrasi güçleri de bu çözümü istiyor. Çünkü Kürt sorunu çözülmeksizin kendi siyasal ve sosyal haklarının da ellerinden alındığını, kısıtlandığını görüyor.

Sokaktaki sıradan insan da bu çözümden yana. Her akşam TV'lerde patlayan bombaların, ölen askerlerin, "ölü ele geçirilen" genç insanların haberlerini neden görmek istesin? Nihayetinde, Türkiye sermayesinin AB'yi hedeflemiş ana gövdesi de bu çözüme daha yakın artık.

İstemeyenler kimler o halde? DTP'nin mecliste temsil edilmesini hazmedemeyen ordu ve devletin üst düzey bürokrasisi ile sermayenin büyük oranda savaştan beslenen kanadı istemiyor. Yine DTP'nin mecliste temsilini içine sindiremeyen ve meclis kapısında "Meclisi basarız, 20 kişiyi asarız" diye zırvalayan ülkücü faşistler çözümden yana değil. Çünkü demokratik çözüm bu sayılan grupların varlık nedenlerine ve bastıkları politik zemine dokunuyor. Ve hükümetler uzun yıllardır bu güçleri dinliyor.

Daha önceki dönemlere göre, barışçıl ve demokratik çözüme çok daha yakın olduğumuz bu süreçte, devlet ve hükümet hızla adım atmak zorunda. 1999 ve 2003'te Kürt hareketinin barış çağrılarını görmezden gelenler artık bunun da imkânsız olduğunu anlamaya başladı.

Şimdi yapılacak iş, kulakları dört açmak ve barış isteyen çok geniş halk yığınlarının çığlıklarını dinlemek; kan tacirlerinin savaş çığlıklarını değil. Bunun da en mantıklı yolu, Kürtlerin meclise de girmiş olan siyasi temsilcileriyle kafa kafaya vermek, cumhuriyet olmuş ama demokratik olamamış rejimin yarattığı tahribatları gidermenin yolunu birlikte aramak. Ufukta DTP'den başka muhatap görünmüyor.

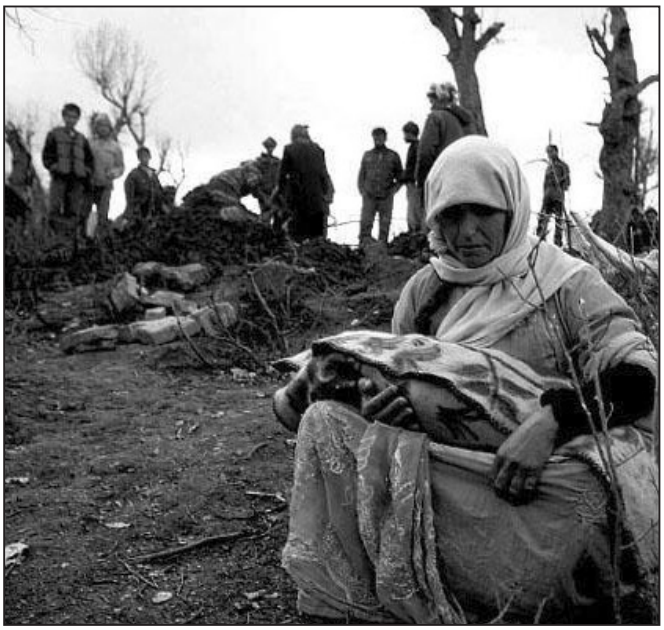

45 bin ölü, boşaltılan 3000 köy ve fakirlik: Kürt halkı barış istiyor

Sağlığımız ve geleceğimiz çalınıyor

SSGSS'yi nasıl engelleriz?

AKP tarafından 2 yıl önce gündeme getirilen, şimdi yasalaştırılmak istenen sosyal güvenlik ve sağlıkta özelleştirme paketi örgütlü işçi sınıfının çeşitli kesimlerinde öfke uyandırdı.

SSGSS'nin mağdurları çok geniş bir kesim. Çalışanlar hem emeklilik hem de sağlık hakkını yitiriyor. Asgari ücretin altında ya da düzensiz gelire sahip 35 milyon kişi sistemin dışına itiliyor. Sakatların emekli olmak için çalışma süresi 15 yıldan 17 yıla çıkarılıyor. Tedavi fiyatları serbest bırakılıyor. Öğrencilerin medikoları kapatılıyor. Kadın çalışanların emzirme yardımı ve emekli maaşları düşürülüyor.

Kısacası büyük çoğunluğun hayatı piyasa ekonomisinin insafına terk ediliyor. SSGSS'yi çöpe atmanın ilk yolu bütün mağdurlara başına gelecekleri anlatan yaygın bir teşhir kampanyasını başlatmaktan geçiyor. Toplumun farklı kesimleri SSGSS'ye karşı birleşirse AKP'nin "biz herkese danıştık, bu yasayı" yaptık sözü boşa çıkacaktır.

AKP'nin oyununu bozmak

AKP'nin karşısında muhalefet bulmadan ierleme "başarısı" çoğu zaman doğrudan Tayyip Erdoğan tarafından örgütlü ve kazanılmış haklara sahip çalışanlarla, örgütsüz çok daha geniş bir kesimi karşı karşıya getirmesi. SSGSS'yi savunurken dönüp, haklardan yoksun, kalitesiz sağlık hizmetlerinden bıkmış olan bu örgütsüz kesime sesleniyor. Bu durum 20 milyonluk Türkiye işçi sınıfı içindeki 3 milyonluk örgütlü kesim üzerinde büyük bir baskıya neden oluyor. Üstelik 6'dan fazla sendikal konfederasyon var ve birbirleriyle rekabet halindeler. Mağdurları bir araya getirmeyi başaran bir hareket toplumun büyük çoğunluğuna seslenme şansı verebileceği gibi sendika üyesi işçileri ve örgütlerine de güven verecektir. Yaygın bir hareket grev silahını kullanmayı mümkün kılacaktır

Yeni-liberalizme karşı direniş

SSGSS'yi durdurmaktan bahsediyoruz. Hükümet daha önce kamu personel rejim yasasını geçirdiği bir geceyarısı SSGSS'yi de yasalaştırabilir. Ancak eski sistemden yenisine geçiş zaman alacak. Yeni yasa ilk sosyal felaketlerini doğurmaya başlayacak. Şimdi meclis gündeminde olan SSGSS'ye karşı öfkemizi kalıcı bir mücadeleye çevirmeliyiz. Sağlık ocaklarımızı, hastanelerimizi, medikolarımızı savunmalıyız. Bu saldırıyı birleşirsek durdurabiliriz.

Neler yapabiliriz?

- SSGSS'nin ne getirdiğini kavramak için aktivist eğitimi yapabiliriz.
- SSGSS'ye karşı toplantı ve forumlar düzenleyebiliriz.
- Michael Moore'un son filmi Sicco'yu izleyip, tartışabiliriz.
- SSGSS karşıtı bildirileri hastane ve sağlık ocakları önünde dağıtabiliriz.
- İşyerimize, okulumuza SSGSS karşıtı duvar gazetelerini asabiliriz.
- SSGSS'ye karşı eylem ve mitingler inşa edebiliriz.

Türk-İş düşmanlığı hep kaybettirdi

SSGSS'ye karşı eylemlerde 'birleşe birleşe kazanacağız' sloganı atılıyor. Aynı eylemlerde Türk-İş yuhalanıyor, ihanetle suçlanıyor.

1995'ten bu yana Türk-İş'le beraber hareket etmeyi reddeden bu "sol" tutum yüzünden emek hareketi ve örgütleri dibe vurdu.

Türk-İş yönetimi geleneksel olarak sosyal demokrat ve sağcı sendikacılardan oluşuyor. Ancak "Sol" sendikaların tabanı ile Türk-İş tabanı arasındaki hiçbir fark yok.

Türk-İş'i bir patron örgütü, devletin uznatısı ya da hükümet tarafından doğrudan yönetilen bir "sarı sendika" olarak görmek büyük bir yanılgı. Sendikasını suçladığınızda bir KESK üyesi örgütüne nasıl sahip çıkarsa, Türk-İş üyesi de aynı şekilde davranır. "Sol" tutum çoğu zaman uzlaşmacı ve sağ eğilimli Türk-İş liderliğinin tabanı kontrol etmesini kolaylaştırıyor.

Türk-İş büyük bir örgüt. İçinde her görüşten işçi var. Böylesine büyük bir örgütün harekete geçmesi zaman alıyor. Ancak harekete geçtiği anda çok etkili olabiliyor. Türk-İş'in harekete geçmesi, grev gibi etkili mücadele yöntemlerini kullanması, aynı zamanda örgütsüz işçi sınıfını da harekete geçiriyor.

Türk-İş, 1990'ların başından beri emeklilik yaşının yükseltilmesine karşı mücadele ediyor. Bugün AKP'nin acımasızca uyguladığı yeni-liberal programın Özal, Demirel, Çiller ve Ecevit tarafından uygulanamamasının nedeni Türk-İş'in etkili mücadelesiydi.

KESK, DİSK, TMMOB ve TTB dörtlüsü ile Türk-İş ayrı davrandıkça, birbirleriyle rekabet ettikçe, suçlamalar devam ettikçe SSGSS'yi engellemek imkansızlaşıyor.

Türk-İş, Hak-İş, KESK, DİSK, TTB ve TMMOB yan yana gelmeli. Aktivistler birliği tabanda gerçekleştirerek kolaylaştırmalı. AKP için kara günler burada başlar.

Sağlığımızı koruyacağız!

22 Ocak Salı 19.00'da

SSGSS karşıtı aktivist okulu

Sunuş: **Erkan Kapaklı**

(TTB Merkez Konsey Üyesi, aktivist)

İstanbul Eğitim-Sen 2 No'lu Şube:

Caferağa Mah Moda Cad. Cami Sok. no: 4/1-2-3 Kadıköy

Bush Ortadoğu'da savaş tehditleri savurdu

İran, Irak olmasın!

Irak'ın işgalinin beşinci yıldönümü yaklaşırken George W. Bush Ortadoğu turunda, savaş tehditleri savuruyor.

Ortadoğu gezisinin iki açık gündemi var: Filistin ve İran.

Filistin mücadelesini bitirmek

Suudi Arabistan'dan Filistinlilere seslenen Bush, 'Mahmut Abbas'ı destekleri takdirde Filistin devletinin kuruluşuna izin vereceklerini' söyledi. Yüzde 60 oyla hükümet olma hakkını demokratik yollardan kazanan Hamas, Abbas liderliğindeki darbeyle devrilmişti. El-Fetih ve Hamas arasındaki çatışmalar işgal dışındaki küçük Filistin bölgesinde yaşayanları bölmüştü. Bush'un Suudi Arabistan'la Filistin'i konuştuğu saatlerde Gazze'de İsrail askerleri tarafından vurulan 19 kişi yaşamını yitirdi.

Bush, kendi ülkelerinde işgal altında yaşamak zorunda bırakılan Filistinlilere devlet lütuf ederken, İsrail Başbakanı Ehud Olmert kendi koşullarını içermeyen anlaşmaları kabul etmeyeceğini söylüyordu. Bush'un derdi ise ABD planını reddeden Hamas'ı tasfiye ederek hem Filistin mücadelesini bitirmek, hem de Ortadoğu'daki bir pürüzden kurtulmak.

Sünni rejimler silahlandırıyor

Ama Bush, "İran'ın davranışları tüm ulusların güvenliğini tehdit ediyor. Bu yüzden ABD, Körfez'deki dostlarıyla olan güvenlik taahhüdünü güçlendirecek ve çok geç olmadan bu tehlikeye karşı koymak için müttefiklerini bir araya getirecek" diyerek Ortadoğu gezisinin asıl gündemini açıklıyordu.

Daha önce şeytan ilan edilen Irak'ı yakıp yıkan Bush, şimdi İran için bir koalisyon kurma peşinde. Her ne kadar terörizmin 'demokrasi ve özgürlüklerin genişletilmesiyle' gerçekleşeceğini söylese de laser güdümlü bomba teknolojisini 123 milyon dolara Suudilere sattı. Bush'un gezisi boyunca Sünni ülkeleri silahlandırma amacında olduğu ve her yerde benzer anlaşmalar yaptığı söyleniyor.

Bush'u takiben Fransa Cumhurbaşkanı Sarkozy'de Ortadoğu'yu dolaşıyor. Fransa dışişleri bakanı bir süre önce 'İran'la savaş kaçınılmaz' diyerek Bush'un savaş cephesinde olduklarını açıklamıştı.

Sarkozy, Bush'un ardından gittiği Birleşik Arap Emirlikleri'yle nükleer santral ve askeri üs anlaşması yaptı.

Mısır, Suudi Arabistan, Suriye başta olmak üzere Arap ülkeleri nükleer santraller kurmak istiyor.

İran'ı nükleer silah üretmekle suçlayan, ancak Uluslararası Atom Enerjisi Kurumu tarafından yalanlanan Bush atom silahlarını kendi yayıyor. Bush, Riyad'dayken savaşın karanlık siması Condoleezza Rice Irak'taydı.

Irak bataklığı

Rice, Bağdat'ta Irak Geçici Hükümeti Başkanı Nuri El-Maliki ve yardımcısı Celal Talabani'yle görüştü. Irak petrollerinin yüzde 75'inin küresel petrol şirketlerine devreden yasaların bir an önce çıkarılmasını talep etti.

Bush'un Ortadoğu gezisinde bol bol demokrasi sözcükleri söylense de işgalin beşinci yılında Irak gerçek niyeti ortaya koyuyor.

2 milyondan fazla Iraklı öldürüldü. 14 milyon Iraklı göç etti. 8 milyon kişi su, gıda, ilaç gibi temel maddelerden yoksun, acil yardıma ihtiyaç duyuyor. Çocuklarda yetersiz beslenme oranı işgal öncesi yüzde 19 iken bugün yüzde 28'e ulaşmış durumda.

Irak'ta her şeye rağmen direnişi yok etmeyi başaramayan, askeri yenilgisi ortada olan Bush şimdi İran'a aynı süreci yaşatmak istiyor.

Hem Irak'ta ABD işgalinin devam edip etmemesi, hem de İran'ın yeni bir Irak olmaması küresel savaş karşıtı hareketin mücadelesne fazlasıyla bağlı.

İşgale ve savaşa karşı en küçük bir hareket bile son derece önem kazanıyor.

15 Mart'ta, işgalin 5. yıldönümünde gerçekleşecek gösterilerin güçlü geçmesi Bush'un savaş çığlıklarına etkili bir yanıt oluşturacak.

ABD Genelkurmayı:
Guantanamo kapatılmalı

İşkence merkezi Guantanamo Kampı'nın kuruluşunun 6. yıldönümünde açıklama yapan ABD Genelkurmay Başkanı Mullen, ABD imajına zarar verdiği gerekçesiyle kampın kapatılmasını önerdi. ABD sayısı 227 diye açıklanan Ortadoğulu tutukluların insanlık dışı koşullarda yaşadığı, intihara teşvik edildiği Guantanamo hakkındaki açıklama insan hayatının değersizliğinin altını çizse de küresel savaş karşıtı hareketin bu konuda etkili olmaya başladığını gösteriyor.

GÖRÜŞ

Evde dayak yiyen kabadayı

Bush günlerce Ortadoğu'da gezindi, tehditler savurdu, tafra sattı. Bir açıdan, tehlikeli, korkutucu, öfkelendirici bir manzara: Kendi elleri ve kararlarıyla kana buladığı bölgede, Filistinlilere özgürlük, Iraklılara barış ve istikrar getirme iddialarıyla dolaşmasını insanın midesi zor kaldırıyor. Öte yandan, biraz da acıklı bir manzara. Mahallede haraç kesen kabadayının eve döndüğünde eşinden ve çocuklarından dayak yediğini bilmek gibi.

Ortadoğu gezisinden eve dönen Bush'u önemli bir krizin eşiğinde, her an tepe taklak gidebilecek olan Amerikan ekonomisi bekliyor.

Tepe taklak gidip gitmeyeceği iktisatçılar, bankacılar ve ekonomi medyası tarafından artık pek tartışılmaz oldu. Gideceğine hemen hemen kesin gözüyle bakılıyor. Tartışma konusu, krizin ne kadar derin olacağı, ne kadar süreceği sadece.

Bankacılık alanında kriz başladı bile. İngiltere'de 1860'lardan beri ilk kez bir bankanın önünde mevzuat sahipleri geçen ay kuyruk olup panik halinde paralarını çekmeye çalıştı. Northern Rock bankası, verdiği düşük teminatlı konut kredileri (mortgage) nedeniyle batmak üzereyken, hükümet son anda bankayı kurtardı. Ama kurtarma operasyonu bir kara deliğe milyarlarca sterlin dökmekten öteye geçemiyor, çünkü bankalar arasındaki borçlanma sistemi kilitlenmiş durumda, banka bir türlü düze çıkamıyor.

Kilitlenmenin nedeni, Batı'da tüm bankaların son 6-7 yıldır konut ve inşaat sektöründe giderek daha riskli, karşılıksız çıkma olasılığı giderek daha yüksek olan krediler vermiş olması. Geçtiğimiz sonbahar, bankalar herhangi bir bankanın her an batabileceğine uyandı ve birbirlerine borç vermemeye başladı, sistem tıkanıp kaldı. Büyük merkez bankaları piyasaya para sürerek, faizleri düşürüp borçlanmayı kolaylaştırarak düğümü gevşetmeye çabalıyor, ama şimdilik başarı yok.

Banka ve konut sektörlerinin yaratmış olduğu ve her an patlaması beklenen balon şöyle: Konut değerleri yükseldikçe, konut sahipleri kendilerini varlıklı hissediyor, konutlarını teminat göstererek kredi alıyor veya kredi kartlarına yükleniyor ve bir tüketim ve borçlanma patlaması yaşanıyor. Şu anda Amerikan bankalarının tehlikeli kredilerinin 800 milyar dolar civarında olduğu tahmin ediliyor. Kriz için, bu balonun patlaması gerekli değil, patlayabileceği düşüncesi bilinç düzeyine çıktığı anda herkes tedbir almaya başlıyor, bankalar borç vermemeye ve tüketiciler tüketmemeye başlıyor ve balon hava kaçırıyor.

Bankaların kredi vermekten kaçınmaları ve tüketicilerin alış verişten vazgeçmeleri, gerçek ekonomiyi, yani üretimi de etkiliyor, etkilemeye devam edecek. Üretimin düşmesi, şirketlerin küçülmesi, iflaslar, işçilerin işten atılması gündemde.

Tam aynı süreç, 1990'larda Japonya'da yaşanmış ve Japon ekonomisi 10 yıldan uzun süren bir durgunluk ve küçülme yaşamıştı. Bu, aynı şeyin şimdi Amerika'da, İngiltere'de kaçınılmaz olduğu anlamına gelmez, ama olasılık her gün büyüyor.

Amerikan emperyalizmi, kuzeydoğu Afrika'dan Orta Asya'ya kadar uzanan geniş bir yay üzerinde giderek derinleşen sorunlar yaşıyor. Kenya'dan Filistin'e, Irak'tan İran'a, Pakistan'dan Afganistan'a, bir bataklıktan diğerine sendeleyip duruyor. Bunun malî ve insanî yükü gün gün artıyor. Büyüyen bir Amerikan ekonomisinin bu yükü kaldırması zor ama mümkündü. Daralan ve kriz yaşayan bir ekonomi söz konusu olduğunda, bu yükü Amerikan halkının sırtına yüklemek kolay olmayacaktır. Egemen sınıflar ekonomik kriz karşısındaki tepkisi hep aynıdır: Faturayı işçi sınıfına ödetmek. Bush'un yerine Obama mı geçer, Clinton mı, bilemem, ama kim geçerse geçsin, işi zor olacak.

Roni Margulies

İşçi sınıfı 21. yüzyılda devrimci bir yol oynabilir mi?

Merhaba proletarya

Can Irmak Özinanır

Hani işçi sınıfı artık kolektif bir özne olarak hareket edemezdi? Hani artık işçi sınıfının rolü tamamen bitmişti ve kapitalizm nihai zaferini ilan etmişti? Son zamanlardaki gelişmeler bu anlatılanların, egemen sınıfın yıllardır ezilenlere anlattığı bir masal olduğunu gösteriyor.

Dünyamız 1980 yılını karşılarken, 1960'ların ve 70'lerin işçi sınıfı hareketi geriye çekilmeye başlamış, tüm dünyayı sermayenin dolaşımına açmak ve sermaye önündeki her tür kontrolü kaldırmak anlamına gelen yeni liberal politikalar dünyada hakim olmuştu. ABD ve İngiltere gibi ülkelerde Reagan, Thatcher gibi liderlerin iktidarlarıyla özdeşleşen yeni liberalizm, Türkiye'de ise bir askeri darbe aracılığıyla uygulamaya konuldu.

Batıda işçi sınıfı hareketinin geri çekilmesi, doğuda ise "sosyalizm" adı verilen devlet kapitalisti rejimlerin sallanmaya başlaması ve sonunda bizzat işçi sınıfının kendi eylemiyle yıkılması, tüm dünyada egemen sınıflara güven verirken, ezilenler ve muhalifler üzerinde büyük bir hayal kırıklığı yarattı. Bu hayal kırıklığının yarattığı ortamda, egemenler kapitalizmin kazandığını, ideolojilerin bittiğini anlatmaya başladılar, muhalifler ise dönüp işçi sınıfının artık dünyayı değiştirecek bir güç olamayacağını kabul etmeye meyil ettiler, başka özneler aramaya başladılar.

Andre Gorz ünlü kitabının başlığında bu süreci özetledi: 'Elveda Proletarya'. Artık birbiriyle bağlantısı olmayan ve doğrudan sistemi hedef almayan, daha çok kimlik politikaları üzerinden kendisini ifade eden yeni toplumsal hareketler başladı; kadın hareketi, çevre hareketi vs. Kuşkusuz bu hareketlerin hepsi haklı mücadeleler veriyordu, fakat sorunlarını sistemin kendisine bağlamadıkları dolayısıyla mücadelelerini birbirlerininkine bağlayamadıkları ölçüde güçsüz kalmaya devam ediyorlardı.

2000'lerde grev silahı dünyanın bir çok yerinde işçiler tarafından kullanılıyor.

1990'ların ortalarında Fransa başta olmak üzere bir dizi ülkede işçi sınıfı yeniden sahneye çıktı, grevler başladı. Bu süreç yeni liberalizmin hegemonyasında bir çatlak yarattı. Fakat bu çatlağı büyütmek 1999 yılındaki Seattle'daki Dünya Ticaret Örgütü protestolarına düştü.

Seattle'dan sonra tek tek muhalif hareketler bir araya geldi ve hareketlerin hareketi antikapitalist hareket başladı ve bugün de devam ediyor. Bu hareket enternasyonalist bir hareket, küresel olarak attığı adımlara uluslararası toplantılarda, sosyal forumlarda karar veriyor. Bu sayede dünyanın dört bir yanındaki mücadeleleri birleştirebiliyor, bu mücadelelerin deneyimleri başka yerlerdeki mücadelelere ilham veriyor. Bu hareket sayesinde ABD sadece Irak'ta değil, bütün dünyada savaşkanlığı yüzünden politik olarak yenilgiye uğruyor, bu savaşa destek vermiş iktidarlar tek tek yenilgiye uğruyor, iklim değişikliğinin baş sorumlularından Avustralya'da Kyoto Protokolü'nü imzalamayı reddeden hükümet düşüyor. Bu mücadeleler sonucu dünyanın çeşitli yerlerinde sol iktidarlar ve yeni sol partiler oluşuyor.

Bugüne kadar antikapitalist hareket bir çok şekilde yeni liberalizmin ideolojik hegemonyasını zedeledi. Sendikalar hareketin örgütlenmesinde pay sahibi olsa da işçi sınıfı hareket içinde ağırlığını gösteremedi, bir bütün olarak sahneye çıkmadı. Ancak son günlerde gündeme gelen bir çok olay, işçi sınıfının yeniden sahneye çıktığını gösteriyor, proletarya yeniden mücadele azmi ve güveni kazanıyor.

2006 yılında Fransa'da yeni liberal yasaya karşı öğrencilerin başlattığı eylemlere işçi sınıfının genel grev tehdidiyle destek vermesi sonucunda yasanın reddedilmesi bunun tipik bir örneği. Fransız işçi sınıfı bu mücadelenin güveniyle bugün yine yeni liberal Sarkozy'ye karşı grevlere başlarken, dünyanın bir dizi ülkesinde yeniden işçi sınıfı hareketinin yükselişine şahit oluyoruz. Yunanistan'da da öğrenci hareketleri ve grevler var. Broadway'de başlayan senaristlerin grevi, Hollywood'a sıçradı, arkasından sektördeki diğer işkollarında da işçiler greve başladılar, dünyaca ünlü diziler tehlikeye girdi, her yıl büyük bir törenle kutlanan Altın Küre ödülleri iptal edildi, Oscar törenleri ise tehlike altında. Mısır'da da muhalefette işçilerin büyük bir payı var, orada da işçi sınıfı sık sık en geçerli silahlarından birisini kullanıyor: Grev.

Türkiye'deki Telekom grevi, medyada çok yankı bulmadı fakat son 30 yılın en büyük grevlerinden biri oldu ve zaferle sonuçlandı. Hemen ardından Novamed'de kadın işçilerin başını çektiği grev kazandı, Antep'te işçiler 1 Mayıs'ın ücretli izin günü kabul edilmesi dahil bir dizi talebi kazandılar. Dünyanın bir çok yanında olduğu gibi Türkiye'de de grev sayılarında bir artış var.

Bir çok ülkede işçi sınıfının harekete geçtiğini irili ufaklı grevlere kalkıştığı en önemlisi kimi zaman kazanıma ulaştığı ortada. Tabii ki, dünyayı sallayan bir işçi sınıfı hareketi olduğunu söylemek bugün abartılı olur. Fakat işçi sınıfı ne olduğunu, neler yapabileceğini kanıtlamaya yeniden başlamadı mı? Ne dersiniz? "Rolü biten" ve "elveda" diyerek uğurlanan işçi sınıfı geri mi dönüyor ne?

Sinema ve devrim

Machuca

Yönetmen: Andrés Wood
Oyuncular: Matías Quer (Gonzalo Infante), Ariel Mateluna (Pedro Machuca), Yapım: 2004, Şili, İspanya, İngiltere

Şili'de sol güçler, Komünist Parti, Sosyalist Parti ve radikal örgütler 1969 yılında seçim için birleştiler ve Unidad Popular'ı (UP) kurdular. Rüzgar tüm dünyada soldan yana esiyordu. UP, 1970 seçimlerinde oyların yüzde 37'sini aldı. Salvador Allende başkanlığa seçilirken UP azınlık hükümeti kurdu. UP hızla bankacılık, tarım, bakır madenleri, haberleşme sektörlerini devletleştirmeye girişti. Şili egemen sınıfı ve ABD gelişmeleri öfkeyle izliyordu.

UP, 1970 seçimlerinden güçlenerek çıktı. Şili'de yoksullar yeni hükümetle geleceğe umutla bakarken, 11 Eylül 1973 günü General Agusto Pinochet darbeyle iktidara el koydu.

Machuca, 1973'te birisi burjuva aileden diğeri emekçi sınıflardan gelen 2 çocuğun gözüyle Şili'yi anlatıyor.

Özel ve zengin çocuklarının okuduğu Katolik Lisesi'ne müdürü UP yanlısıdır ve fakir çocukları da okula alır. Gecekonduda yaşam mücadelesi veren Pedro Machuca, okulda zengin Gonzola Infante ile tanışır.

İki arkadaşın gözüyle 1973 Şili'sine döner kamera: Yoksullar daha fazla hak ve eşitlik isterken, varlıklı sınıflar UP'ye ve devrime nefretle bakar. İki çocuğun tanıklığı, iki ayrı sınıfın aynı sürece nasıl baktığını bizlere anlatır.

2004 yapımı Machuca, politik filmlerin didaktik ve ajitatif üslubundan uzak, yeni gerçekçi sinemanın güzel örneklerinden biri.

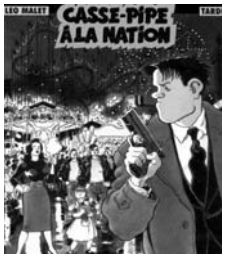

Kara Üçleme

Leo Malet
Metis Yayınları
Sayfa:405

Malet, 1909'da Fransa'da Montpellier'de doğdu. Katiplik, hademelik, şarkıcılık, seyyar gazete satıcılığı gibi işlerin yanında sahte iş kazalarından aldığı tazminatlarla geçimini sağladı. Andre Breton ve Troçki'nin kurduğu Bağımsız Devrimci Sanatçılar Federasyonu'na katıldı. Gerçeküstücülerle Troçkistlerin yazdığı bir bildiriye imza attığı için devletin iç ve dış güvenliğine zarar vermekten tutuklandı. Gardiyanlar tarafından serbest bırakıldıktan sonra Alman ordusu tarafından yakalanarak toplama kampına gönderildi. Bir doktorun yardımıyla serbest bırakıldıktan sonra Paris'e döndü ve takma isimlerle sahte Amerikan polisiye kitapları yazdı. Daha sonra kendi adıyla İstasyon Caddesi No:120, Nestor Burma'nın Maceraları ve Kara Üçleme'yi yazdı. Bu kitaplardan sadece Kara Üçleme adlı kitabı Türkçe'ye çevrildi.

Hayat Berbat'ta Jean Fraiger ve arkadaşları maaşlarını alamayan grevdeki madencilerle dayanışma için fabrikanın işçilerinin maaşlarını gasp ederler ve cinayet işlerler. Çalınan parayı işçilere vermek isteseler de işçiler bu parayı kabul etmez ve işbaşı yaparlar. Jean için madencilerin mücadelelerinin ve bu mücadelenin zafer veya yenilgiyle sonuçlanmasının bir anlamı yoktur artık. Başka soygunlar yapmaya devam ederler. Bu soygunlar gazete ve radyoda abartılmış haberlerle anlatılır. Şöyle der Jean ''Hayat berbattı ve bu tiksindirici ve korkunç bir çarktı; biz de bu bu berbatlığın sürmesinde katkıda bulunuyorduk.''.

Güneş Bize Haram'da Andre bir iş bulup çalışmak isterken kendini sahte iş kazaları yaparken bulur. Yaşları 16 olan Andre ve Gina için suçun, sefaletin kol gezdiği, güneşin herkes için aynı şekilde parlamadığı, yoksullara haram olduğu bu yoksul mahallesinden kaçışın bedeli ağır olur.

Ecel Terleri ise sahte mücevherleri satmaya çalışan bir dolandırıcının hikayesini anlatır. Kendine güvensiz, korkak Paul kabuslarından kurtulmak isterken bir soygun sırasında işlediği cinayetin ardından yakalanmamak için kaçar. Gazetelerin abartılı, bütün suçlamaları üzerine yıkan haberleriyle bir numaralı halk düşmanı ilan edilir.

Bu kitapta trençkotlu, pipolu dedektifler, ipuçları yok. Katil kim soruları sormanıza da gerek yok. Çünkü bu kitap, çürümüşlük ve yoksulluk içinde çırpınan, istemeden suça batan, kuyunun en dibine doğru hızla düşen, çaresiz, öfkeli ve toplumun dışına itilmiş anti kahramanların polisten kaçışlarının değil; bu sefaletten, kara hayatlarından kaçışlarının öyküsünü anlatıyor.

Küresel Eylem Grubu, Çernobil'in 22. yıldönümünde hükümeti uyaracak

26 Nisan'da nükleere santrale karşı sokağa!

Türkiye'de bir nükleer santral kurulmak istenildiğini biliyoruz. Türkiye'de çeşitli hükümetlerin zaman zaman nükseden nükleer sevdası AKP hükümetinin temel açılımlarından biri haline geldi. Çıkarılan nükleer yasası, güvenlik önlemlerinden, santralin kurulacağı alanın özelliklerinden, yapılacak santralin teknolojisinden değil, hazinenin yardımlarından, alım garantilerinden, yeni vergilerden söz ediyor. Bir felaket ihalesi için gerekli tüm şartlar oluşmuş durumda. Nükleer sızıntıları, reaktör erimeleri bir yana, radyoaktif atıkların binlerce yıl sıkı bir şekilde korunup saklanmasını gerekecek. 50 yıl sonra santralin söküm zamanı geldiğinde ödenecek milyarlaca dolar da cabası. Dünyanın nükleer santrale ihtiyacı yok. Dev uluslaraarası enerji şirketlerinin karları dışında hiçbir şeyi garanti altına almayacak bir süreç Türkiye'ye dayatılıyor.

Küresel Eylem Grubu nükleer santrallere hayır diyor. Çünkü nükleer santraller öldürüyor, pahalılar, küresel ısınmaya çare değiller, nükleer silah anlamına geliyorlar. Nükleer santraller, Çernobil sebebiyle ölen yüzbinlerce insan, yok olan tüm canlı yaşamdır.

Dünyanın pekçok yerinde tamamen terkedilmiş bir enerji kaynağı olan nükleer, Türkiye, Irak (yanlış okumadınız) gibi ülkelerde bu ara pek revaçta.

Yaklaşık 50 yıldır nükleer santral sahibi olmayı planlayan Türkiye, bugüne kadar yerel ve ulusal çapta gelişen taban muhalefeti sebebiyle bu isteğini gerçekleştiremedi. Ancak AKP Hükümeti geçmiş hükümetlere göre çok daha tehlikeli.

Hızla ihale sürecinin başlaması, şirketler açısından hayal gibi bir yasanın hızla kabul edilmiş olması kötüye işaret ediyor. Hızla etkin bir muhalefet örgütlemek, halka rağmen tercih yapma hakkına sahip olduğunu düşünen hükümetin diğer saldırgan politikaları için de törpü görevi görecektir. 26 Nisan'da Kadıköy'de gerçekleşecek "Nükleere hayır mitingi" Türkiye'nin hangi yöne gideceğini belirleyecek kadar önemli. Uranyum madenleri ve uluslarası sömürü sistemin baskısı kuvvetli. Ancak biz daha kuvvetliyiz. Ülke çapında hızlı refleks gösteren bir kampanyaya ihtiyacımız hiç olmadığı kadar fazla. 26 Nisan'da AKP bu santrali ne Sinop'a ne de Yatağan'a neden yapamayacağını görmeli, izin vermeyeceğimizi göstermeliyiz.

Nükleer enerjinin 5 "ölümcül günahı"

1. Astronomik maliyetler,
2. Reaktör arızaları, insan hataları sonucu oluşabilecek felaketler,
3. Nükleer atıklar,
4. Güvenlik tehditleri,
5. Nükleer silah yapmak için gerekli malzemeyi sağlaması.

DurDe'den Hrant anması

12 Ocak'ta İstanbul'de Irkçılığa ve Milliyetçiliğe DurDe, Hrant Dink'i anma toplantısı düzenledi. Hepimiz Ermeniyiz sloganının bugün için taşıdığı anlam gazeteci-yazar Erdoğan Aydın ve gazetemiz yazarı Şenol Karakaş tarafından ele alındı. DurDe, 19 Ocak gösterisinden sonra 11 Şubat'ta gerçekleşecek Hrant Dink katillerinin duruşmasına katılımı inşa edecek.

Türkiye BAK aktivistleri toplandı

12 Ocak Türkiye BAK aktivistleri İstanbul'da toplandı. İzmir, Adana, Edirne ve İstanbul'dan katılımcılar savaş karşıtı hareketin gündemini ve Türkiye'de barış hareketinin güçlendirilmesini tartıştılar.

'Barışa bir şans verin' sloganıyla Türkiye'deki savaş çığırtkanlığına karşı sokağa çıkan BAK'ın önümüzdeki dönemde de bu kampanyaya devam etmesnin gerekiliği bir çok aktivist tarafından vurgulandı.

26 Ocak İstanbul Taksim Gezi Parkı, İzmir, Ankara'da Küresel Eylem, 7-9 Mart İstanbul'da Barış Panayırı: Irak'ta çocuk olmak , 15 Mart, İşgalin 5. yılında küresel eylem www.kureselbarisve adalet.org

Çanakkale'de iklim tartışıldı

12 Ocak'ta Çanakkale'de KEG'den Önder Algedik'in de konuşmacı olduğu bir panel gerçekleşti.

Prof.Dr. Murat Türkeş'in iklim değişikliği ve susuzluğu anlattığı sunuş ardından, Bölgesel Çevre Merkezi'nden Yunus Arıkan Bali'de yaşanan tartışmaları aktardı.

KEG olarak neler yaptığımız üzerinde duruldu.

Avustralya'da eylemcilerin zafer hikayesi salonun coşkusunu yükseltti. Salon tartışması daha çok Çanakkale'de yapılmasının planlandığı haberi gelen yaklaşık 6000 MW'lık termik satrale kilitlendi.

İzin için çeşitli aşamalarda oldugu söylenen termik santaller için Çanakale'de yeni bir yerel kampanya yapılması, 26 Nisan eylemine katılınması, 25 Nisan'daki Anzak günü ile gelecek Avustralyalılarla birlikte ortak eylem yapılması gibi öneriler geldi.

İstanbul'da SSGSS'ye karşı eylemler

● Herkese Sağlık, Güvenli Gelecek Platformu 13 Ocak'ta Kadıköy'de eylem yaptı. Altıyol'dan yapılması planlanan yürüyüş polis zoruyla engellendi. İskele Meydanı'nda kişilik basın açıklaması yapıldı.

● 15 Ocak'ta Türk-iş üyesi 1000 işçi Galatasaray Meydanı'ndan Taksim'e yürüdü.

● Aynı gün Haydarpaşa Garı'nda buluşan KESK, TMMOB, TTB, Diş Hekimleri, DİSK yöneticilerinden oluşan Ankara yürüyşçüleri 500 kişi tarafından uğurlandı.

sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımı kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.

-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.

-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.

-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

-Sosyalizm için mü-cadele dünya çapında bir mücadelenin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.

-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.

-Sosyalistler insanların cinsel tercihlerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.

-Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdırlar. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleşebilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmeli-dir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır. Bu fikirlere katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

haksızlıkları, mücadalenizi, yorumlarınızı bize yazın

sosyalistisci@gmail.com

sosyalist işçi

■ Z Yayıncılık ve tanıtım hizmetleri Ltd. Şti.
■ Sahibi: Arife Köse ■ Sorumlu Yazışleri Müdürü: Volkan Tamusta ■ Adres: Caferağa Mahallesi, Nail Bey Sokak, No: 9/15, Kadıköy/İstanbul
■ Baskı: Yön Matbaası
■ Yerel süreli yayın, haftada bir yayınlanır
www.sosyalistisci.org

Yasalar tacize 'kabahat' diyor

Cinsiyetçilikten nasıl kurtuluruz?

Yılbaşını Beyoğlu İstiklal Caddesi'nde kutlamak isteyen 21 yaşındaki üniversite öğrencisi Hırvat kadın ve arkadaşı, herkesin gözü önünde tacize uğradı. Binlerce kişinin ortasında tacizi gerçekleştiren 5 kişi gözaltına alındıktan sonra savcılığın talimatıyla, Kabahatler Kanunu'nun 37. maddesine göre başkasını rahatsız etmekten sadece 57 YTL para cezası ödemeye mahkum edilerek serbest bırakıldı. Yani kanunlara göre onlar kadınları 'taciz' etmemiş, sadece 'kabahat' işlemişlerdi. Halbuki hepimizin televizyonlardan izledikleri görüntülerde bu kadınların fiziksel tacize uğradıkları çok açıktı ve yargılanmaları gereken madde TCK'nın 102. Cinsel Dokunulmazlığa Karşı Suçlar maddesiydi. Çünkü yapılan 'kabahat' değil, açık bir cinsel tacizdi.

Ancak bu olay sadece üç beş kendini bilmezin gerçekleştirdiği münferit bir olay değil. Bu tacizin arkasında yüzyıllardır toplum içinde kök salmış cinsiyetçi fikirler yatıyor. Ve bu fikirler doğuştan itibaren kafamızda olan değil, sonradan öğrendiğimiz ve asıl olarak bu sistem tarafından üretilen cinsiyetçi fikirler.

Cinsiyetçiliğin kökeni

Cinsiyetçilik bu toplumda kadınların ezilmesini devam ettiren ideolojinin adıdır.

Aslında kadınlar tarihte hep bugün olduğu gibi ezilmediler, cinsiyetçi saldırılara ve tavırlara maruz kalmadılar. Bu son 6000 yıldır geçerli olan bir durum. İnsanlar kendi hayatlarını sürdürmek için gerekli olandan fazlasını ürettiklerinde, yani ortaya bir artık ürün çıktığında bunun nasıl kontrol edileceği sorunu ile de karşı karşıya kaldılar ve bunun örgütlenme biçimi sınıflı toplumların önünü açtı. Kadınların ezilmesi ve cinsiyetçi fikirlerin ortaya çıkışı da bu süreçle birlikte başladı.

Kapitalizmin kendini yeniden örgütleme sürecinde büyük bir iş gücüne ihtiyaç duyar. İnsanların çalışmak üzere akın akın fabrikaların olduğu bölgelere gelmesiyle birlikte yeni kentler ve yeni yaşam biçimleri ortaya çıkmaya başlar. Büyük bir aile içinde bütün akrabalarıyla beraber yaşama alışkanlığı ortadan kalkar. İnsanlar günde 16 saat çalışmaya başlıyorlar ve buna bağlı olarak bazı ihtiyaçlar da ortaya çıkıyor. Kapitalizmdeki aile biçimi yine kapitalizmin ihtiyacından ortaya çıkar. Kapitalizm, sermaye birikimini sağlamak için emek gücüne ihtiyaç duyar. Bunun için de yeni işçi nesilleri, bu işçi nesillerinin ihtiyaçlarının karşılanması gerekir. Bunun için de iki yol vardır; bu ihtiyaçların karşılanması için ayrıca ücret verebilirsiniz ya da bazı toplumsal yapılarla bu ihtiyaçları karşılayabilirsiniz. Sermaye tabii ki kendince haklı gerekçelerle ikinci yolu tercih etti. Çünkü daha ucuz, böylece ek kaynak ayırmasına gerek kalmıyor. Emeğin kendisini yenilemesi için, ertesi günkü işe hazırlanması için bir taraftan psikolojik ihtiyaçlarının karşılanması lazım bir taraftan da fiziksel ihtiyaçlarının karşılanması lazım. Karnının doyması, cinsel ihtiyaçların giderilmesi, çamaşırların yıkanması gibi. Ama asıl mesele çocuk bakımı, yani yeni nesil işçilerin yetiştirilmesi. Kadının bu çekirdek aile içindeki yeri çocuğu doğurmak, büyütmek, bakmak ve yeni işçiler arasına katmak. Bu sermaye için gerçekten çok büyük bir kolaylık. Eğer çocuklara kadınlar bakmak zorunda olmasa, yemek, çamaşırların yıkanması gibi ihtiyaçlar toplumsal mekanizmalarla karşılansa kadınlar bu işleri yapmaya mahkum olmayacak, fakat sermaye bunların yapılmasına kaynak aktarmak zorunda kalacağı için ek bir masraf yaratılmış olacak.

Bu yapı kapitalizmin ortaya çıkışından bu yana bazı değişiklikler geçirdi, fakat temelde hala aynı. İşte cinsiyetçilik bu temel yapının devamını sağlayan ideolojisinin adıdır.

Nasıl mücadele etmek gerekir?

Cinsiyetçiliği tam olarak ortadan kaldırmak bu yapıyı yaratan ve devamını sağlayan toplumsal yapının tamamen değişmesiyle mümkündür. Büyük toplumsal değişimleri yaratabilecek tek özne de işçi sınıfı, işçi sınıfının örgütlü mücadelesidir. Ama bu kesinlikle, ortada büyük işçi hareketi yokken, cinsiyetçiliğe karşı mücadele etmeyeceğimiz anlamına gelmiyor. Aksine, bu toplumsal dönüşümün olmasını ve kadınların bu mücadele içinde özgürleşmesini sağlamanın yolu, cinsiyetçiliğe karşı mücadeleyi günlük olarak sürdürmektir.

Kadınlar üzerindeki sistematik baskıya karşı mücadeleyi bu sürecin asli parçası haline getirerek. Medeni Kanun ve Türk Ceza Kanunu'nda bulunan ayrımcı tüm yasalara karşı, bekaret kontrolünde hala savcılara yetki veren anlayışa karşı, cinsel yönelim ayrımcılığını suç olarak tariflemeyen sisteme karşı, töre cinayetlerini nitelikli adam öldürme olarak görmeyen düzenlemelere karşı savaşmak zorundayız.

Kadın hareketin doğduğu her dönem toplumun bir bütün olarak radikalleştiği dönemlerdir. Kadın hareketinin kazandığı tüm haklar ise ezilenlerin mücadelesiyle kadın sorunları bağlanabildiği oranda gerçekleşmiştir.

Türkiye'de cinsiyetçilik

İstatistiklere göz atan her-kes cinsel eşitsizliğin, ayrımcılığın, şiddetin ve savaşın sonuçlarının kadınlara yansıyan boyutları karşısında şaşkınlığa uğrayacaktır. Türkiye'de kadınlara yönelik şiddetin son bir yılda yüzde 76 arttı, aile içi şiddete maruz kalan kadın sayısının 2006'da 14 bin 989'du ve Türkiye 115 ülke içinde cinsiyet temelli eşitsizlikler açısından 105. sırada yer alıyor.

Çöp Sepeti

Ersin TEK

Yanlış hatırlamıyorsam, "Sıradan Faşizm" filminde izleyerek öğrenmiştim. Hitler'in Kavgam kitabının özel bir baskısı yapılıyor, faşizmin iktidar yıllarında. Özel seçilmiş Alman ineklerin derisine, özel kaligrafların, özel seçilmiş bir yazı karakteri ile yazıları işlediği, kapağı da altından bir "özel baskı". Bu özel baskı, uzunca bir süre korunması amacıyla özel bir muhafazaya konup gömülerek saklanıyor. Bu ırkçı bir "kutsal"a dair, geçmişten bir bilgi.

...

Genelkurmay Başkanı Büyükanıt, geçenlerde bir vesileyle gazetecilere bir "bayrak" gösterdi. Bayrak, insan kanı ile boyanmıştı. (Yaşar Büyükanıt için önemli olan, Türk kanı ile boyanmasıdır elbette). Bir grup lise öğrencisi, bu bayrağı boyamak için kendilerini kesip bir kâğıda akıtarak bayrak yapmışlar yani. Büyükanıt bu bayrağı gazetecilere gösterdikten sonra çok duygulanmış, "işte biz böyle büyük bir milletiz" demiş. Nasıl? Büyük… Kim? Millet… Kendini kesmek sureti ile kağıda bayrak çizecek kadar genlerinde büyüklük olan bir millettir Türk milleti. (Böyle çözümleyince Türklüğü aşağılıyor gibi geliyor kulağa sanki, ne dersiniz?)

Herhalde bu öğrenciler, "Bayrakları bayrak yapan kansa, neden üreten de biz olmayalım" diye düşünmüş olmalılar.

...

"İşte böyle büyük bir milletiz" demiş Yaşar Büyükanıt. Hrant'ın katlinin yıl dönümünden birkaç gün evvel. 19 Ocak'ta da Hrant'ın arkasından 3 kurşun sıkılarak katledildiği yerde hep beraber: "Böyle büyük bir illet işte, ırkçılık" diyeceğiz. Dökülen değil, dökülmeyen kanlarla övünülen bir dünya için.